

[Grünbaum.]

Efter min erfaring vil befolkningen også som hovedregel acceptere, at man ud over at skaffe dækning for de offentlige udgifter også fører en vis økonomisk politik ved hjælp af skatterne. Hvis efterspørgslen er for stor, så vi får et såkaldt efterspørgselspres og dette giver problemer med vor betalingsbalance over for udlandet, er der gennemgående en ret god forståelse for, at det er nødvendigt med en vis inddragning af købekraft for at regulere denne efterspørgsel, men jeg tror, man kan sige, at det, der er sket under den nuværende regering, er, at denne skattepolitik, som altså stort set accepteres af befolkningen, er blevet groft overspillet. Man har trukket meget, meget store veksler på befolkningen, og ikke mindst i kildeskattens første år i 1971, satte man skatterne så voldsomt i vejret, at det ikke er svært at forstå de resultater, som vi har set.

Jeg har i den økonomiske oversigt bemærket nogle forsøg på en slags analyse af, hvorfor opsparingen skulle være gået ned, og man henviser bl. a. til, at det er, fordi man er gået over til kildeskat, så skal folk ikke spare op til skatten. Det er en noget mærkværdig forklaring. Jeg har i hvert fald ikke kendt mange, der har sparet op til skatten, derimod har jeg kendt mange, der under det gamle skattesystem havde betydelige skatterestancer; det var noget, der betød noget dengang. For mig står det i hvert fald sådan, at kildeskatten nærmest må virke i den modsatte retning, og den udbredelse af lønkontiene, som vi har fået i forbindelse med kildeskatten, skulle vel også i sig selv have betydet, at der fra lønmodtagerne kom en større opsparing. Nej, når opsparingen er gået så kraftigt ned, som den vitterlig er, så er der vel ikke anden egentlig forklaring derpå, end at det er vanskeligt at ændre forbrugsmønstret, og når man sætter skatterne så kraftigt i vejret, som denne regering gjorde det, da kildeskatten blev indført — der var tale om stigninger på et enkelt år på 35 pct. — ja, hvad skal de stakkels mennesker så gøre? Så er de jo næsten tvunget til for at holde skindet på næsen og klare sig igennem tilværelsen at tære på de beholdninger, de har, eller nedsætte den opsparing, de normalt plejer at foretage. Den danske befolkning er,

mener jeg, indstillet på, at skatterne skal betales, at der skal skaffes dækning for nødvendige udgifter og føres en vis finanspolitik, men man er ikke indstillet på, at skatterne skal bruges i det omfang, som denne regering har gjort det. Og det var jo ikke bare i kildeskattens første år; vi ved jo, også efter de tal, vi har fået fra finansministeren og fra økonomiministerens, at i indeværende år vil de samlede skatter stige lige så meget som stigningen i nationalindkomsten, og det er jo dog fantastisk, at det offentlige efter 3½ år med borgerlig regering nu tager praktisk taget hele stigningen i indtægterne her i landet. Det kan ikke være sundt, og jeg tror heller ikke, regeringen mener, at det er sundt. Jeg tror, regeringen er kommet ud i dette på grund af en helt ulykkelig økonomisk politik, som jeg ikke nærmere skal gå ind på — vi har drøftet det så mange gange — men det er en politik, man har ført i 1968-69, og som, fordi man slap styringen af økonomien, førte os ud i den fantastisk voldsomme skattestramning og kreditstramning, som har hærget landet indtil dette øjeblik.

Det er altså ikke nogen fornuftig skattepolitik, der har været ført. Vi har fået et vældigt fald i opsparingen, vi har fået en større længdigningsbevægelse, end man ellers ville have haft osv. Man har i virkeligheden ikke haft styr på det.

Men så kommer økonomiministerens nu og siger, at det går da egentlig meget godt, for nu har vi nået et balancepunkt, der er tilfredsstillende. Det var, hvad økonomiministerens sagde forleden dag ved det pressemøde, der blev holdt, inden folketingets skatteudvalg fik lov til at se de pågældende oplysninger. Økonomiministerens mente, at vi havde nået et balancepunkt, der var tilfredsstillende, og dér må vi så spørge: hvad er det, der er så tilfredsstillende i den nuværende situation? Jeg tænker ikke på, at der i 1972 formentlig kan ventes en større afsætning af vores industrieksport, sådan som udenrigskonjunkturerne tegner sig. Her kan man naturligvis som mr. Micawber sige, at noget vil vise sig, der vil vise sig noget i 1972. Det er jo ganske glimrende, og vi vil da også hilse med stor tilfredshed, hvis det kommer til at forløbe på den måde, men jeg kan altså ikke selv med den allerbedste vilje læse den økonomiske oversigt